

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžr/115/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200274
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2015200274.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: TT-AGRO, s.r.o., so sídlom Bohdanovce nad Trnavou 405, IČO: 36 756 342, právne zastúpeného: Michal Mrva - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trenčianska 38, Bratislava 2, IČO: 50 145 860, adresa na doručovanie: Šrobárova 6, Trnava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Vajanského 2, Trnava, za účasti: 1./ C. M., bytom J. G. XXX, J., právne zastúpenej: Mgr. Michal Šaling, advokát so sídlom Chrobákova 1, Bratislava a 2./ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP-2015/004813 zo dňa 16.03.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/38/2015-56 zo dňa 12.04.2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/38/2015-56 zo dňa 12.04.2016 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 151,58 eura na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Mrvu, PhD., Šrobárova 6, Trnava, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Pribratým účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 20S/38/2015-56 zo dňa 12.04.2016 rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OOP-2015/004813 zo dňa 16.03.2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „O.s.p.“)

zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu súdneho poplatku vo výške 70 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 529,81 eura do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia. Účastníkom konania C. M. a Slovenskému pozemkovému fondu Bratislava (ďalej aj ako „SPF“) súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia, ktoré vychádza z právnej úpravy uvedenej v ust. § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 504/2003 Z.z.“). Žalovaný pri vydaní predmetného rozhodnutia nepostupoval v súlade s týmto právnym predpisom a nemal pre jeho použitie splnené podmienky. Právna úprava uvedená v ust. § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. používa okrem iných aj pojmy doterajší nájomca, doterajší prenajímateľ, zákonný nájom, zmluvný nájom a podnájomca, ku ktorej bol vypracovaný Metodický pokyn Ministerstvom pôdohospodárstva SR č. 1551/2010-430 zo dňa 22.04.2010 (ďalej len ako „metodický pokyn“), na ktorý vo vyjadrení k žalobe poukázal žalovaný s tým, že podľa neho postupoval.

Príslušná právna úprava jednoznačne používa pojem doterajší nájomca, za ktorého však nemožno považovať žalobcu. V takomto právnom postavení bolo výlučne PD Šelpice - Bohdanovce, ktorého nástupcom ale nie je žalobca a ktorý na túto skutočnosť neustále tak v štádiu správneho konania, ako aj v súdnom konaní poukazoval a s ktorým tvrdením sa stotožnil i krajský súd.

V napadnutom rozhodnutí sa správny orgán pokúša o vysvetlenie svojho postupu a dôvodnosti použitia ust. § 12a zákona č. 504/2003 Z.z., odkazuje na postavenie doterajšieho nájomcu a doterajšieho prenajímateľa, nie je ale zrejmé, na základe akých skutočností žalobcu považuje za doterajšieho nájomcu, keď je preukázané, že medzi žalobcom a C. M. ako vlastníčkou pozemkov žiadny zmluvný nájom a ani nájom zákonný, ako je upravený v ust. § 12 ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z. neexistoval. Žalobca pozemky užíval na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej so Slovenským pozemkovým fondom č. PNZ-P40544/09.00 zo dňa 02.02.2011, predmetom ktorej sú poľnohospodárske pozemky v k.ú. K., v k.ú. I. E. J. vo vlastníctve Slovenskej republiky a pozemky neznámych vlastníkov. Pozemky, ktorých sa spor týka, nie sú vo vlastníctve Slovenskej republiky ani nie sú pozemkami neznámych vlastníkov, pretože C. M., ktorá je ich vlastníčkou je známa. Z uvedeného dôvodu nie je možné právnou úpravu, na ktorú odkázal žalovaný aplikovať.

Krajský súd vyhodnotil konanie správneho orgánu v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/ a d/ O.s.p. zrušiť a vec vrátiť správne orgánu na ďalšie konanie, pretože právne predpisy, na ktoré správny orgán odkázal nemožno vyhodnotiť ako relevantný podklad pre správne právne posúdenie veci. Správny orgán žiadnym spôsobom nevyhodnotil v správnom konaní zistené skutočnosti v spojení s aplikáciou § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. a to zrejme i z dôvodu, že podľa metodického pokynu sa práve ust. § 12a cit. zákona nevzťahuje na poľnohospodárske pozemky, na ktoré neexistuje zmluvný alebo zákonný nájom a pre ktorý nedostatok potom nebolo možné uvedené ustanovenie použiť. Prvostupňový súd poukázal i na nájomnú zmluvu uzatvorenú so Slovenským pozemkovým fondom a žalobcom, ktorá tiež neuvádza, že by predmetom nájmu boli pozemky, ktorých vlastník je známy, ako je tomu v prípade C. M.. Nedostatok zákona, či chýbajúca právna úprava nemôže byť preklenutá spôsobom, aký použil žalovaný, hoci i vedený snahou v praxi vyriešiť vzniknutú situáciu.

Krajský súd skonštatoval, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), skutkový stav je v rozpore s obsahom spisu (§ 250j ods. 2 písm. b/ O.s.p.), konkrétne s poukazom na nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a Slovenským pozemkovým fondom, ktorá zákonný nájom nepreukazuje, nejedná sa o pozemky neznámych vlastníkov, alebo vo vlastníctve štátu, a z tohto dôvodu odôvodnenie predmetného rozhodnutia je pre nedostatok dôvodov nezrozumiteľné (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.). Správny orgán sa tak v ďalšom konaní musí vypoariadať so zistenými skutočnosťami, keď PD Šelpice - Bohdanovce nebolo právnym predchodcom žalobcu, čo žalovaný vlastne vôbec pri svojom rozhodnutí nezohľadnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil postupom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/, b/ a d/ O.s.p. a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný vysloveným právnym názorom súdu.

II.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. V odôvodnení rozhodnutia č.j. OU-TT-OOP-2015/004813 zo dňa 16.03.2015 žalovaný uviedol, že nájomcom je užívateľ pozemku, ktorý má prenajatý pozemok na základe nájomnej zmluvy s vlastníkom alebo správcom pozemku (SPF), alebo užíva pozemok na základe § 22 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len ako „zákon č. 229/1991 Zb.“) - zákonný nájom. V spisovom materiáli sa nachádza Nájomná zmluva č. PNZ-P40544/09.00 uzatvorená medzi nájomcom - žalobcom a prenajímateľom - Slovenským pozemkovým fondom, ktorej predmet tvoria poľnohospodárske pozemky v k.ú. K. a I. vo vlastníctve SR a neznámych vlastníkov (§ 16 ods. 1 písm. b/, c/ zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom - ďalej len „zákon č. 180/1995 Z.z.“) z dôvodu, že Poľnohospodárske družstvo Šelpice Bohdanovce so sídlom v Bohdanovciach dňom 01.03.2009 vstúpilo do likvidácie. Na základe uvedeného žalovaný skonštatoval, že nájomný vzťah v čase konania na správnom orgáne nižšieho stupňa existoval a to na základe vyššie citovanej zmluvy a pozemky vo vlastníctve C. M. možno považovať za pozemky uvedené v § 16 ods. c/ zákona č. 180/1995 Z.z. a Fond s nimi mohol nakladať v súlade s § 16 ods. 5. zákona č. 180/1995 Z.z.. Žalovaný má zato, že krajský súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal. (námetka č. 1)

Žalovaný považoval žalobcu za doterajšieho nájomcu z dôvodu existencie zmluvy so SPF, na základe ktorej prevzal žalobca do užívania pozemky po bývalom PD Šelpice - Bohdanovce. Dôkazom toho, že žalobca užíval po likvidácii PD Šelpice Bohdanovce okrem pozemkov vo vlastníctve SR (§ 16 ods. 1 písm. a/ zákona č. 180/1995 Z.z.) a pozemkov neznámych vlastníkov (§ 16 ods. 1 písm. b/ zákona č. 180/1995 Z.z.) aj iné pozemky (§ 16 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z.z.) je Dodatok č. 03120/2014-PNZ-P40544/09.04 k nájomnej zmluve č. PNZ-P40544/09.00 zo dňa 07.10.2014. Predmetný dodatok bol vyhotovený z dôvodu, že v danom katastrálnom území bol vykonaný Register obnovenej evidencie pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995 Z.z., čím došlo k značnému úbytku výmery danej do prenájmu žalobcovi, nakoľko predmetom zmluvy sú len pozemky vo vlastníctve SR a neznámych vlastníkov v súlade s § 16 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 180/1995 Z.z.. (námetka č. 2)

Žalovaný ďalej namietal, že sa pojednávania nemohol zúčastniť, žiadal o odročenie a určenie nového termínu pojednávania z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti pracovníka, ktorý sa mal pojednávania zúčastniť. Žalovaný má na predmetnú agendu jediného pracovníka a informoval krajský súd o predpokladanom trvaní práceneschopnosti pracovníka do konca apríla, čo vzhľadom na dĺžku konania na krajskom súde je zanedbateľný časový úsek. Podľa krajského súdu nie je zrejmé, na základe akých skutočností správny orgán považuje žalobcu za doterajšieho nájomcu. Pracovník žalovaného mohol tieto skutočnosti objasniť a predložiť ďalší dôkazový materiál (Dodatok č. 03120/2014PNZ-P40544/09.04 k nájomnej zmluve č. PNZ-P40544/09.00 zo dňa 07.10.2014), ktorý súdu nebol doposiaľ predložený a ktorý mohol mať podstatný vplyv na jeho rozhodovanie. (námetka č. 3)

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“, „odvolací súd“ alebo „NS SR“) vyhovel odvolaniu a rozsudok krajského súdu zrušil a žalobcovi nepriznal trovy súdneho konania.

III.

Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu potvrdil existenciu nájomného vzťahu medzi ním a SPF. Na druhej strane poukázal na skutočnosť, že neexistuje a ani neexistoval nájomný vzťah medzi ním a pani C.

M.. Podľa § 12a ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. správny orgán svojím rozhodnutím môže založiť podnájomný vzťah v prípade, že doterajší nájomca užíva pozemky, kde sa zmluvný nájom skončil alebo sa má skončiť a doterajší prenajímateľ vyzval nájomcu na vrátenie a prevzatie pozemkov, ktoré nie sú prístupné alebo ich nemožno racionálne užívať, pričom obidva predpoklady musia byť splnené súčasne. Žalobca nerozumie argumentácii žalovaného ohľadom toho, že žiadosti pani C. M. vyhovel preto, lebo žalobca má uzatvorený nájomný vzťah so SPF. SPF sa nedomáhal voči žalobcovi uzatvorenia podnájomnej zmluvy podľa § 12a zákona č. 504/2003 Z.z.. Tuto žiadosť uplatnila pani C. M.. Nie je potom zrejmé, ako mohol žalovaný návrhu pani C. M. podľa § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. vyhovieť, nakoľko medzi ňou a žalobcom nikdy neexistoval zmluvný nájom a tento sa ani neskončil a preto nemohla vyzvať pani C. M. žalobcu na vrátenie a prevzatie pozemkov, ktoré nie sú prístupné.

Podľa žalobcu metodický pokyn ohľadne pojmu nájomca žalovaný aplikuje nesprávne. Pojem nájomca definuje tento metodický pokyn tak, že ide o užívateľa pozemku, ktorý má prenajatý pozemok na základe nájomnej zmluvy s vlastníkom alebo správcom (SPF) alebo ide o osobu, ktorá užíva pozemok na základe § 22 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. alebo podľa § 12 ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z.. V zmysle záverov žalovaného teda žalobca skonštatoval, že ak akákoľvek osoba, ktorá nemala a ani nemá nájomný vzťah s osobou, ktorá má prenajaté pozemky od SPF požiada o uzatvorenie podnájomnej zmluvy, musí jej byť vyhovelé a musia jej byť dané pozemky do podnájmu. Táto úvaha žalovaného nemôže obstať z dôvodu jej úplnej iracionálnosti. Žalobca zdôraznil, že predmetný metodický pokyn je iba internou normatívnou inštrukciou, ktorá nie je všeobecne záväzná a jej prípadná aplikácia správnym orgánom musí byť v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky.

Žalobca má za to, že súd sa správne vysporiadal aj s posúdením aplikácie pojmu „doterajší nájomca“ v zmysle § 12a zákona č. 504/2003 Z.z., za ktorého žalobca nemôže byť v tejto veci považovaný. V tejto súvislosti žalobca zotrváva na svojich stanoviskách, v zmysle ktorých v minulosti nemal uzatvorenú žiadnu nájomnú zmluvu a ani inú zmluvu, ktorej predmetom by bol nájom alebo užívanie pozemkov vo vlastníctve pani C. M., nachádzajúcich sa v kat. úz. K., a to parcely registra „E“ - parc. č. 311, 312/1, 312/3, 539, 493/2, 494, a preto je aplikácia ustanovenia § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. v danom prípade vylúčená. Žalovaný nerešpektoval podmienky formulované v hypotézach právnych noriem vyjadrených v ust. § 12a zákona č. 504/2003 Z.z., bez naplnenia ktorých nie je možné aplikovať pravidlá správania sa vyjadrené v dispozíciách týchto právnych noriem. Predpokladom rozhodnutia správneho orgánu o vzniku podnájomného vzťahu v zmysle ust. § 12a ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z. je teda nesplnenie povinnosti nájomcu uzavrieť s doterajším prenajímateľom podnájomnú zmluvu v prípade, ak sa zmluvný nájom skončil. Ak teda neexistoval medzi účastníkmi správneho konania zmluvný vzťah zo zmluvy o nájme poľnohospodárskych pozemkov, potom neexistoval vzťah doterajšieho prenajímateľa a nájomcu, a teda postup v zmysle ust. § 12a ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z. je vylúčený. Z tohto dôvodu považuje žalobca preskúmané rozhodnutie za nezákonné a za také, v ktorom žalovaný prekročil rámec svojich zákonných právomoci.

Podľa žalobcu žalovaný pri vydaní preskúmaného rozhodnutia výslovne porušil ust. § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), podľa ktorého správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Rovnako je rozhodnutie žalovaného v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Pokiaľ ide o dôvod odvolania uvedený žalovaným týkajúci sa neakceptovania ospravedlnenia neúčasti žalovaného na pojednávaní, nakoľko pracovník žalovaného bol v tom čase dlhodobo práceneschopný, tento dôvod je podľa žalobcu rovnako neakceptovateľný. Žalovaný nedisponuje len jediným právnikom na odbore opravných prostriedkov. Je zrejmé, že právnici predmetného odboru žalovaného sú vzájomne zastupiteľní. Z logiky žalovaného vyplýva, že ak by napr. pracovník, ktorý vydal predmetné rozhodnutie odišiel do dôchodku alebo by so žalovaným rozviazal pracovný pomer, konanie na súde by sa nemohlo uskutočniť. Tieto závery sú podľa žalobcu rovnako absurdné. Ak žalovaný vedel, že je pracovník, ktorý

napadnuté rozhodnutie vydal dlhodobo práceneschopný a mal záujem sa zúčastniť na pojednávaní, mal si zabezpečiť svoju účasť na pojednávaní prostredníctvom iného pracovníka alebo sa mohol dať zastúpiť advokátom. Toto však neurobil a argument, že jeho pracovník mal predložiť súdu ďalšie dôkazy a ozrejmiť súdu jeho postup ako aj to, prečo žalobcu považuje v danej veci za „doterajšieho nájomcu“ sú zrejme irelevantné. Doplniť odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v konaní pred súdom v správnom súdnictve nie je totiž možné. Žalovaný mal tieto skutočnosti riadne a zrozumiteľne uviesť v napadnutom rozhodnutí.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby najvyšší súd v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 151,58 eura (trovy právneho zastúpenia žalobcu za vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného - jeden úkon právnej služby, a to v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z.“) á 143 eur plus režijný paušál á 8,58 eura).

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech a rozsudok krajského súdu je vecne správny.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho

dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Úlohou najvyššieho súdu bolo - na základe včas podaného odvolania žalovaného - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správne konanie vo veci C. M. nevydania podnájomnej zmluvy žalobcom bolo začaté na základe oznámenia Okresného úradu Trnava, pozemkový a lesný odbor listom č.j. OU-TT-PLO-2014/006980 zo dňa 25.06.2014. Po predložení rozdeľovacieho plánu č. 174/2014 vyhotovenom spoločnosťou GeoMess s.r.o. Trnava bolo vydané Okresným úradom Trnava, pozemkový a lesný odbor ako orgánom prvého stupňa dňa 26.11.2014 rozhodnutie č. OU-TT-PLO-2014/006980, ktorým správny orgán založil podnájomný vzťah v prospech C. M. na pozemkoch v nájme žalobcu. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že v roku 1996 bol ukončený nájomný vzťah medzi predchodcami C. M. (jej rodičmi) a Poľnohospodárskym družstvom Šelpice - Bohdanovce. Rodičia C. M. ako vlastníci požiadali o vyčlenenie pozemkov podľa § 15 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“), a tak bol C. M. ako dedička za predmetné pozemky, ktoré v k.ú. K. malo v nájme PD Šelpice - Bohdanovce, konkrétne parc. č. 311, 312/1, 312/3, 539, 493/2 a 494 vyčlenený náhradný pozemok na parc. č. 1080/1 v k.ú. K. Dňa 14.09.2011 bolo PD Šelpice - Bohdanovce vymazané z obchodného registra na základe likvidácie, čím podľa žalovaného došlo k zániku podniku, ktorý hospodáril na pôde bez právneho nástupcu, na základe čoho rozhodnutie o vyčlenení náhradných pozemkov pre vlastníkov - pôvodne rodičov C. M. stratilo platnosť. Danú situáciu prvostupňový správny orgán vyhodnotil tak, že užívanie náhradného pozemku sa skončilo priamo zo zákona, pôvodne pozemky patriace vlastníkom ostali bez nájomného vzťahu a tak predmetné pozemky patriace C. M. ako vlastníčke užívala spoločnosť TT-AGRO s.r.o. - žalobca bez nájomnej zmluvy. C. M. ako vlastníčka požiadala žalobcu o uzavretie podnájomnej zmluvy, s ktorou žiadosťou ale žalobca nesúhlasil a dňa 24.04.2012 poslal C. M. návrh na uzatvorenie nájomnej zmluvy, na ktorý návrh nereagovala, z čoho žalobca usudzoval, že došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy podľa úpravy uvedenej v ust. § 12 ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z.. Prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že neboli naplnené zákonné podmienky pre uzatvorenie platnej nájomnej zmluvy podľa ust. § 12 ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z., pretože podľa písomných dokladov C. M. oznámila žalobcovi nesúhlas s uzavretím nájomnej zmluvy viackrát a zároveň i oznámila, že požiada Obvodný pozemkový úrad v Trnave (ktorý bol s účinnosťou od 01.11.2013 zrušený a pôsobnosť prešla na Okresný úrad Trnava podľa § 9 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy) o konanie. Správny orgán ustálil, že C. M. splnila podmienky vyžadované podľa § 15 zákona č. 330/1991 Zb., keď užívateľský vzťah s pôvodným PD Šelpice - Bohdanovce bol ukončený. Žalobca, ktorý pozemky začal užívať mal vedomosť o tom, že C. M. užíva náhradné pozemky a že došlo k ukončeniu nájomného vzťahu s pôvodným PD Šelpice - Bohdanovce, preto mal žalobca akceptovať právnu úpravu vyplývajúcu z ust. § 42i zákona č. 330/1991 Zb.. Podľa správneho orgánu v prípade C. M. nastala obsahovo podobná situácia aká je upravená v ust. § 42i zákona č. 330/1991 Zb. v znení do 31.12.2012 a tak jediným možným riešením ako zabezpečiť odovzdanie pozemkov k poľnohospodárskemu užívaniu ich vlastníčke C. M. je aplikovať právnu úpravu uvedenú v

§ 12a zákona č. 504/2003 Z.z..

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu napadol žalobca odvolaním. Druhostupňový správny orgán - žalovaný sa v rozhodnutí č. OU-TT-OOP-2015/004813 zo dňa 16.03.2015 stotožnil s postupom a názorom vysloveným v rozhodnutí správneho orgánu nižšieho stupňa. Žalovaný zdôraznil, že riešením je iba použitie právnej úpravy uvedenej v § 12a zákona č. 504/2003 Z.z. a že žalobca má pozemky prenajaté na základe zmluvy uzatvorenej so Slovenským pozemkovým fondom č. PNZ-P40544/09.00. Ide o poľnohospodárske pozemky nachádzajúceho sa v k.ú. K. a v k.ú. I., ktoré sú vo vlastníctve SR a neznámych vlastníkov, ako je uvedené v § 16 ods. 1 písm. b/, c/ zákona č. 180/1995 Z.z., keď pôvodný nájomca PD Šelpice - Bohdanovce vstúpilo do likvidácie a Slovenský pozemkový fond ich prenajal na účely poľnohospodárskeho využitia v súlade s právnou úpravou uvedenou v § 18 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z.. Keďže C. M. odmietla návrh žalobcu na odpredaj, resp. uzatvorenie nájomnej zmluvy, o ktoré požiadal žalobca a oznámila prvostupňovému správnenému orgánu, že v lehote 90 dní odo dňa podania žiadosti nedošlo medzi ňou a žalobcom k uzatvoreniu nájomnej zmluvy podľa § 12a ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z., tak druhostupňový orgán ako i prvostupňový správny orgán skonštatovali, že boli splnené podmienky pre postup podľa § 12a zákona č. 504/2003 Z.z..

Podľa § 12 ods. 5 zákona č. 504/2003 Z.z. (úč. do 31.08.2017), ak užívateľ, ktorý pozemok užíva bez nájomnej zmluvy, preukáže, že vlastníkovi jej uzatvorenie navrhol a ten uzatvorenie nájomnej zmluvy neodmietol alebo nevyzval užívateľa pozemku na jeho vrátenie a prevzatie, predpokladá sa, že medzi nimi vznikol nájomný vzťah podľa tohto zákona; to neplatí, ak vlastník uzatvoril nájomnú zmluvu s inou osobou, ako je užívateľ pozemku.

Podľa § 12a ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. (úč. do 31.08.2017), ak doterajší nájomca užíva pozemky, kde sa zmluvný nájom skončil alebo sa má skončiť a doterajší prenajímateľ vyzval nájomcu na vrátenie a prevzatie pozemkov, ktoré nie sú prístupné alebo ich nemožno racionálne užívať, je doterajší nájomca povinný s vlastníkom (ďalej len „doterajší prenajímateľ“) uzatvoriť na základe jeho písomnej žiadosti podnájomnú zmluvu k pozemkom, ktoré má prenajaté podľa tohto zákona, a to v primeranej výmere a bonite. Nájomcovi vzniká právo a povinnosť hospodárenia na pozemkoch, ktoré vlastní doterajší prenajímateľ za tých istých podmienok, aké sú upravené v podnájomnej zmluve.

Podľa § 12a ods. 2 zákona č. 504/2003 Z.z. (úč. do 31.08.2017), nájomca je povinný uzatvoriť s doterajším prenajímateľom podnájomnú zmluvu podľa odseku 1 za podmienok a na dobu, na ktorú má pozemky prenajaté od ich vlastníka alebo správcu, pričom prednostne uzatvorí podnájomnú zmluvu k pozemkom, ktoré má prenajaté od Slovenského pozemkového fondu. Doterajší prenajímateľ takéto pozemky môže prenajať inej osobe.

Podľa § 12a ods. 6 zákona č. 504/2003 Z.z. (úč. do 31.08.2017), ak si nájomca nesplní povinnosť uzavrieť s doterajším prenajímateľom podnájomnú zmluvu podľa odseku 2 do 90 dní od podania žiadosti podľa odseku 1, oznámi to doterajší prenajímateľ okresnému úradu, ktorý vyzve nájomcu na predloženie nájomných zmlúv, ktoré má uzavreté podľa tohto zákona. Okresný úrad na základe týchto zmlúv rozhodne o tom, že vzniká podnájomný vzťah k určeným pozemkom v prospech doterajšieho prenajímateľa. Na prebratie pozemku do užívania, hradenie nákladov spojených s vyčlenením pozemku a povinnosť uhradenia zaplatenej dane nájomcovi platia postupy podľa odsekov 3 a 4.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 180/1995 Zb. (úč. do 31.03.2015) SPF nakladá podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov s pozemkami

- a) vo vlastníctve štátu uvedenými v osobitnom predpise a v § 14 ods. 1 a v § 15,
- b) s nezisteným vlastníkom (§ 13),
- c) ktorých vlastníctvo nie je evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií alebo ak sa nepreukáže inak, ak ide o lesné pozemky, obdobne postupuje správca.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je

podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva:

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP-2015/004813 zo dňa 16.03.2015, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, pozemkový a lesný odbor zo dňa 26.11.2014 č. OU-TT-PLO-2014/006980, ktorým správny orgán založil podnájomný vzťah v prospech C. M. na pozemkoch v nájme žalobcu.

K námietke č. 1 odvolací súd uvádza:

Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Podľa 12a zákona č. 504/2003 Z.z. doterajší prenajímateľ musí byť vlastníkom pozemkov, na ktoré má vzniknúť podnájom a doterajší nájomca užíva pozemky, kde sa zmluvný nájom skončil alebo sa má skončiť a doterajší prenajímateľ vyzval nájomcu na vrátenie a prevzatie pozemkov, ktoré nie sú prístupné alebo ich nemožno racionálne užívať. Žalobca nebol ani nie je nájomcom pozemkov, ktoré vlastní C. M. v kat. úz. K. parc. č. 311, 312/1, 312/3, 539, 493/2 a 494. Správny orgán mohol zriadiť zákonný podnájom v prospech C. M. len k jej vlastným pôvodným pozemkom po splnení zákonných podmienok uvedených v § 12a zákona č. 504/2003 Z.z., čo sa v danom prípade nestalo. Správny orgán zriadil podnájomný vzťah v prospech C. M. k pozemkom, ktoré spravuje SPF v kat. úz. K. parc. č. 1066, a nie sú v jej vlastníctve. SPF nakladá s pozemkami vo vlastníctve štátu s pozemkami s nezisteným vlastníkom a okrem toho podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z.z. nakladá s pozemkami, ktorých vlastníctvo, nie je evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií alebo ak sa nepreukáže inak. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vlastnícke právo C. M. k pozemkom v k.ú. K. parc. č. 311, 312/1, 312/3, 539, 493/2 a 494 bolo preukázané z LV č. XXX a XXX pre kat. úz. K., pričom titulom nadobudnutia bola Darovacia zmluva zo dňa 25.09.1997 a Osvedčenie o dedičstve D 1531/96, Dnot. 352/96 zo dňa 21.08.1997. Z uvedeného teda vyplýva, že pozemky vo vlastníctve C. M. nespádajú pod právny režim ust. § 16 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z.z. a SPF s nimi nemohol nakladať, a teda ich ani nemohol prenajať žalobcovi.

K námietke č. 2 odvolací súd uvádza:

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že: „na základe citovanej zmluvy (Nájomnej zmluvy č. PNZ - P40544/09.00 uzatvorenej medzi nájomcom - žalobcom a prenajímateľom - SPF) žalobca dostal do nájmu pozemky, ktoré do dňa vstupu do likvidácie užívalo Poľnohospodárske družstvo Šelpice...“. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v predmetnej nájomnej zmluve je uvedené len to, že: „Nájomné zmluvy medzi fyzickými osobami a PD boli ukončené a uzatvorené so žalobcom.“. Avšak z predmetnej nájomnej zmluvy medzi žalobcom a SPF ani z dodatku k nej a ani z príloh k dodatku nevyplýva, že by žalobca uzavrel nájomnú zmluvu aj na pozemky vo vlastníctve C. M. v k.ú. K. parc. č. 311, 312/1, 312/3, 539, 493/2 a 494.

K námietke č. 3 odvolací súd uvádza:

Námietku žalovaného, že pre prejednanie veci bez prítomnosti zástupcu žalovaného, nemohol preukázať, na základe akých skutočností žalobcu považuje za doterajšieho nájomcu považuje najvyšší súd za účelovú, nakoľko ani v podanom odvolaní žalovaný nepreukázal, na základe akého právneho titulu by mal byť žalobca doterajším nájomcom pôvodných pozemkov vo vlastníctve C. M..

Vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie je úlohou súdov pri preskúmvaní rozhodnutí správnych orgánov nahrádzať ich činnosť, najmä pokiaľ ide o riadne zistenie skutkového stavu, správne krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní bude správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval najvyšší súd v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči

žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 151,58 eura, ktoré pozostávajú z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, a to písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 05.06.2016 v sume 143 eur (1/6 výpočtového základu v roku 2016) + režijný paušál v sume 8,58 eura (1/100 výpočtového základu v roku 2016) podľa § 11 ods. 4 veta prvá, § 13a ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.. Náhradu trov je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pribratým účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd nepriznal, nakoľko im neprináleží zo zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.